

ΕΝΔΟΞΕΕΣ ΗΜΕΡΕΣ (ΚΑΙ ΝΥΧΤΕΣ) ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

*Σημαίες και μπλουζάκια,
μαχαίρια και καραμπίνες: μια
ιστορία για όλη την κοινωνία...*

And the winner is...Athens! Ακούστηκε η φωνή του «αθάνατου» απ' το ραδιοφανάκι. Την ίδια στιγμή ένα τεράστιο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα στόματα όλων αυτών που «μόχθησαν» (σπαταλώνοντας δισεκατομμύρια ευρώ και πολλές δεκάδες ζωές εργατών στα ολυμπιακά έργα) για να γίνει το «όνειρο» πραγματικότητα. Επιτέλους, μια μπίζνα εθνικού επιπέδου. Ένα έργο για όλη την οικογένεια, όπου όλοι (οι έλληνες) θα έμεναν ευχαριστημένοι: η Αγγελολούλου και το σκυλολόι της θα εξασφαλίστούν οικονομικά μέχρι τα τρισεγγονα τους, η κυβέρνηση θα κλέψει κι άλλο τους υπηκόους της με νέους φόρους για τα ολυμπιακά έργα και θα εξασφαλίσει και τη συναίνεση του κόσμου για να περάσει καινούργιους τρομονόμους και να φυτέψει και καμιά πεντακοσαριά (παράνομες) κάμερες παρακολούθησης. Ενώ οι υπνωτισμένοι υπήκοοι με φουσκωμένα τα στήθη από περηφάνια θα κρεμάσουν στα μπαλκόνια τη γαλανόλευκη, σίγουροι πως οι περικοπές στα δικαιώματα τους είναι για καλό σκοπό.

Βέβαια όλοι αυτοί, δε θα μπορούσαν να σβήσουν απ' τη συλλογική μνήμη της ανθρωπότητας ότι οι αφέντες είναι κακό πράγμα και ότι τα κράτη (πόλεις ή μη) χρησιμεύουν μόνο στους άρχοντες για να μαντρώνουν και να ξεζουμίζουν υπηκόους και για να ισχυροποιούν τη θέση τους βάζοντας τους υπηκόους να σφάζονται στους πολέμους. Κάπως έτσι δημιουργήθηκε η παλιά φάμπρικα της εθνικής συνείδησης σε επίπεδο πολιτικής ιδεολογίας και σκοπιμότητας. Π.χ μια ωραία πρωία οι τοπικοί άρχοντες αποφάσισαν να τα τσουγκρίσουν. Ο ένας βάφτισε το χωριό του Μακεδονία, ο άλλος κάπως αλλιώς (δεν έχει σημασία αν θα το ονόμαζε Μακεδονίτσα ή Κίνα) και μ' όλες αυτές τις βλακείες φτάσαμε στο λεγόμενο Μακεδονικό και στο φαινόμενο ενός εκατομμυρίου τύπων να φωνάζουν τους γείτονες τους μαϊμούδες και σ' ένα ντόπιο λαϊκό βάρδο να προτείνει ανέγερση σούπερ μάρκετ για πολιτικό-στρατιωτικούς λόγους. Και σ' αυτή την περίπτωση όταν τσακώνονται οι ιπποπόταμοι την πληρώνουν τα βατράχια. Σε καιρούς ειρήνης ή πολέμου αρκεί απλά να χάφτουν εκτός από μύγες και το παραμύθι της εθνικής συνείδησης για να γίνονται ή υπάκουοι σκλάβοι ή κρέας για κανόνια. Οι ιπποπόταμοι θα εξακολουθούν να παχαίνουν...

Κάποιοι τσίνησαν μ' όλα αυτά αλλά δεν μπόρεσαν να φανταστούν τη συνέχεια.

Ε, λίγο πριν την Ωχλυμπιάδα το τιμημένο ελληνικό dna έκανε πάλι το θαύμα του. Η κατάκτηση του euro είναι γεγονός. Τα στήθη των ελλήνων φούσκωσαν και πάλι. Η ελληνική σημαία έγινε της μόδας και φορέθηκε μ' όλους τους τρόπους (μπλουζάκι, σεντόνι, τατουάζ, wall paper στο κινητό). Το έδαφος ήταν κατάλληλο για ν' ανθίσουν οι λογής εθνικοφασισμοί με λίπασμα που προσέφεραν αφειδώς τα μ.μ.ε, τα κόμματα και λοιπά βαμπίρ.

Για να λειτουργήσουν σωστά όλα αυτά χρειάζεται κάποιου είδους αντιπερισπασμός. Να βρεθεί ένας αποδιοπομπαίος τράγος. Κάποιος που να φαίνεται σαν υπαίτιος και πηγή όλων των δεινών του μέσου έλληνα μικροαστού-εργάτη (ανεργία, χαμηλά μεροκάματα, συντάξεις, επιδόματα). Ο τράγος όμως πρέπει να είναι και λίγο φοβισμένος ώστε να μην κάνει και πολύ φασαρία και λίγο εξαθλιωμένος για να δικαιολογεί τις διάφορες στατιστικές περί «εγκληματιών μεταναστών». Αυτές με τη σειρά τους είναι απαραίτητες για τη δικαιολόγηση προγραμμάτων όπως πεζές περιπολίες, επιχειρήσεις «σκούπα»-polis, αστυνομικοί γειτονιάς, «την ταυτότητα στα δόντια»= εξακριβώσεις κλπ. Ας μην ξεχνάμε ότι η συνταγή είναι παλιά: όπως θα θυμούνται οι γκασταρμπάϊντερ-έλληνες εργάτες στη Γερμανία και όσοι

βρέθηκαν σε Αυστραλία, ΗΠΑ εκεί που έγιναν συνώνυμο του γκάνγκστερ. Πώς το έλεγαν οι γερμανοί καράφλες; ΑΟΥΣΛΕΝΤΕΡ ΡΑΟΥΣ! ΕΞΩ ΟΙ ΞΕΝΟΙ! Ρινγκ ε μπέλ; Κάτι σας θυμίζει δε γίνεται. Κάπως έτσι με τη προπαγάνδα, τον εξευτελισμό και την εκμετάλλευση των μεταναστών, ο έλληνας κονόμησε, έγινε αφεντικό, μεγαλοεργολάβος, αρχοντοχωριάτης με τον ιδρώτα και πολλές φορές με το αίμα τους. Ψιλά γράμματα, βέβαια. Το φραπέ μας να πίνουμε και το ταβλάκι μας να παίζουμε.

Και το κακό δεν άργησε να ξεσπάσει. Στις 4.9.2004 με αφορμή τον ποδοσφαιρικό αγώνα Αλβανίας-Ελλάδας και την ήττα της τελευταίας, οι ελληναράδες φουσκωμένοι από μίσος αυτή τη φορά, παράτησαν τα τάβλια και τους φραπέδες και πραγματοποίησαν ένα πογκρόμ ενάντια σε αλβανούς μετανάστες. Με τη βοήθεια της αστυνομίας, στην Ομόνοια, στα Πατήσια και σ' όλη την Ελλάδα τρομοκράτησαν, ξυλοκόπησαν και στο τέλος σκότωσαν όποιους αλβανούς βρήκαν μπροστά τους. Ο «επίσημος» απολογισμός μιλάει για τουλάχιστον ένα νεκρό και εκατοντάδες τραυματίες πανελλαδικά. Το κράτος μη θέλοντας να μείνει στην απ' έξω συνέχισε τα βασανιστήρια και τους ξυλοδαρμούς, αυτή τη φορά εισβάλλοντας στα σπίτια αφγανών προσφύγων και παίρνοντας τους για μια επίσκεψη στο α.τ Αγίου Παντελεήμονα. Ευτυχώς κάποιοι (αναρχικοί, αυτόνομοι, αντιεξουσιαστές) επέλεξαν να αντιδράσουν έμπρακτα σ' αυτή τη βαρβαρότητα και δεν αρκέστηκαν σε αφορισμούς απ' τα τηλεπαράθυρα. Έτσι ένα ωραίο απόγευμα έκαναν λαμπόγυαλο το εν λόγω αστυνομικό τμήμα σαν μια ελάχιστη υπενθύμιση ότι κάποιοι δε κοιμούνται όρθιοι. Εντελώς «τυχαία», μετά από κάποιες μέρες «άγνωστοι» αποπειράθηκαν να πυρπολήσουν το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω Κάτω Πατησίων και την πρωτοχρονιά του 2005 το στέκι Υπογείως στη Καλλιδρομίου. Είχε προηγηθεί (17.11.2004) δολοφονική επίθεση σε πρόσφυγες απεργούς πείνας στα Προπύλαια και απόπειρα εμπρησμού σε καφενείο (στέκι αριστερών) στο Νέο Κόσμο. Θα έλεγε κανείς ότι τα πράγματα θα σταματούσαν εκεί. Γελαστήκατε. Κάποιοι φαίνεται σκέφτηκαν ότι οι δοκιμασμένες παλιές μέθοδοι του τραμπουκισμού είναι οι καλύτερες: έτσι μέρα μεσημέρι γίνεται δολοφονική επίθεση με μαχαίρι σε δύο συντρόφους στο Μοναστηράκι από το γνωστό πρεζάκια-νεοναζί (γιο μπάτσου) Παναγιώτη Ρουμελιώτη (γνωστό και ως Πόρκυ) και την παρέα του. Ο εν λόγω σκατόψυχος (κατά το ελληνόψυχος) θ' απασχολήσει την κοινωνία με την ανάμιξη του και σε άλλες δολοφονικές επιθέσεις εναντίον μεταναστών και ατόμων του ευρύτερου αντιεξουσιαστικού χώρου. Τελικά η αστυνομία θ' αναγκαστεί να τον συλλάβει αρκετούς μήνες αργότερα μετά από άλλη μια δολοφονική επίθεση του στις 19.10.2005 (και πάλι στο Μοναστηράκι) σε δύο νέους, εκ των οποίων ο ένας φορούσε αντιφασιστικό σήμα. Πάλι κανείς από τους καταστηματαρχες δεν είδε και δεν άκουσε τίποτα. Ε βέβαια τη πελατεία σου θα καρφώσεις ή τον προμηθευτή σου. Σαν απάντηση σ' αυτή την ένοχη σιωπή, στις 8.11.2005 ομάδα αντιφασιστών πραγματοποιεί πορεία στη περιοχή προκαλώντας φθορές σε μαγαζιά που διακινούσαν εθνικιστικό και στρατιωτικό υλικό. Για την ιστορία, ο Πόρκυ έχει διατελέσει στο παρελθόν μέλος της Χρυσής Αυγής, του Blood and Honor, της Γαλάζιας Στρατιάς και λοιπών εθνικιστικών-νεοναζιστικών ομάδων ενώ ο Ηλίας Παναγιώταρος, ηγέτης της Γαλάζιας Στρατιάς και πρωτοπαλίκارo της Χρυσής Αυγής κάνει μπίζνες και σπρώχνει τη (φασιστική)πραμάτεια του στα εν λόγω μαγαζιά.

Όσο γίνονταν αυτά, με τη λήξη του αγώνα Ελλάδας-Αλβανίας (πάλι...), στις 30.3.2005 γύρω στα εξήντα άτομα (εθνικιστές της Γαλάζιας Στρατιάς και τα ρέστα...) με μηχανές και διακριτική συνοδεία αστυνομικών της ομάδας Ζ φτάνουν έξω από τη κατάληψη Villa Amalias με σκοπό... τελικά κανείς δε κατάλαβε, γιατί όταν προσπάθησαν να επιτεθούν ρίχνοντας δύο μολότοφ στο κτίριο οι σύντροφοι, τους έτρεψαν σε άτακτη φυγή. Όπως τυχαία μέσα σε δύο λεπτά διμοιρίες των ΜΑΤ κατέφτασαν και αντί να καταδιώξουν τους φασίστες αποφάσισαν να αποκλείσουν την κατάληψη και να ρίξουν και δακρυγόνα στο εσωτερικό της. Παρέμειναν όσο χρειαζόταν για να πάρουν τις παρατημένες μηχανές των φασιστών. Τι τους ένοιαζε; Μήπως ήταν δικές τους; Μια βδομάδα μετά, φασίστες επιτέθηκαν με ρόπαλα και μαχαίρια στη Φιλοσοφική Σχολή της Πανεπιστημιούπολης τραυματίζοντας δύο φοιτήτριες και έναν μικροπωλητή. Στις 16.4.2005 φασίστες επιτίθενται, με μαχαίρια και μολότοφ, στην κατάληψη Λέλας Καραγιάννη κατά τη διάρκεια εκδήλωσης. Μετά από συμπλοκή με συντρόφους οι φασιστοτραμπούκοι αποχωρούν αφήνοντας όμως πίσω τους βαριά τραυματισμένο από μαχαιριές ένα σύντροφο και πιο ελαφρά μια συντρόφισσα.

Στις 26.4.2005 πραγματοποιείται αντιφασιστική πορεία στην Κυψέλη με προκλητική παρουσία της αστυνομίας. Εν τω μεταξύ τα μαχαιρώματα και οι επιθέσεις σε συντρόφους και μετανάστες συνεχίζονται...

Κατόπιν όλων αυτών αποφασίζεται αντιφασιστική πορεία στις 19.5.2005 στο κέντρο της Αθήνας από τον ευρύτερο αναρχικό, αυτόνομο, αντιεξουσιαστικό χώρο. Η διαδήλωση είχε μαζική συμμετοχή 2.500 ατόμων με κεντρικό σύνθημα ΜΠΑΤΣΟΙ ΤΥ ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΟΙ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝΕ ΜΑΖΙ και έδειξε ότι ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας αντιλαμβάνεται πολύ καλά τις προθέσεις και τις σχέσεις κράτους-παρακράτους. Αργότερα το βράδυ, μετά από επεισόδια στα Εξάρχεια τα ΜΑΤ αποκλείουν τη γύρω περιοχή και πραγματοποιούν μαζικές παράνομες προσαγωγές. Οι προσαχθέντες οδηγούνται στην Ασφάλεια. Αυθόρμητα καλείται συγκέντρωση διαμαρτυρίας στη ΓΑΔΑ. Η συγκέντρωση διαλύεται χωρίς αφορμή από τα δακρυγόνα των ΜΑΤ. Σε μια προσπάθεια αποπροσανατολισμού της κοινής γνώμης και ενίσχυσης της τρόμο-υστερίας, τα δελτία ειδήσεων αναφέρουν ότι βρέθηκε χειροβομβίδα σε παρακείμενο στενό. Μάλιστα κύριε Βουλγαράκη ή μήπως Πινόκιο ή μήπως Γκέμπελς.

Λίγες μέρες νωρίτερα, στις 10.5.2005 ο προσωπικός φρουρός του βουλευτή Βερελή βρισκόμενος παράνομα μέσα στο χώρο του ΕΜΠ πυροβολεί και τραυματίζει σύντροφο. Ακολουθεί «ομηρία» των Βερελή, Βενιζέλου, Τζανετάκου και άλλων «δημοκρατών» από αναρχικούς-αντιεξουσιαστές η οποία και θα λήξει αναίμακτα χωρίς εκτελέσεις... Απ' ότι φαίνεται τα όπλα τα έχουν άλλοι και τα τραβάνε πολύ εύκολα.

Σ' αυτό το σημείο να κάνουμε μια (μεγάλη) παρένθεση για να εξηγηθούμε. Απ' τα γεγονότα που αναφέρθηκαν ως τώρα μπορούμε να βγάλουμε κάποια συμπεράσματα. Τα τελευταία χρόνια, η αστυνομία (δηλαδή το κράτος) ενισχύθηκε με προσωπικό, πανάκριβα συστήματα ελέγχου και καινούριους τρομονόμους με πρόσχημα την ασφάλεια της Ολυμπιάδας και τη καταπολέμηση της τρομοκρατίας. Ως τώρα το προσωπικό το χρησιμοποίησε πάνω σε όσους αντιστάθηκαν π.χ είτε ενάντια στη χωματερή στα Λιόσια,

είτε ενάντια στους αντεργατικούς νόμους, είτε ενάντια στους αντισυνταγματικούς τρομονόμους, είτε, είτε...Δηλαδή πάνω στα αντιστεκόμενα κομμάτια της κοινωνίας. Με τις παράνομες κάμερες και με υποκλοπές, φακελώνει όσους μπορεί και γενικά εμφυσήει ένα συναίσθημα φόβου και διαρκούς παρακολούθησης στους ανθρώπους. Όσο για τους τρομονόμους, που ακυρώνουν το ίδιο το σύνταγμα τι να πούμε; «Συλλογική ευθύνη», «προτροπή σε τρομοκρατική πράξη», ουσιαστική κατάργηση του τεκμηρίου αθωότητας. Απροκάλυπτα ποινικοποιούν τη σκέψη και την ελεύθερη έκφραση. ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ. Χίλια χρόνια πίσω. Ζήτω η ΕΕ, ζήτω η Αμερική, ζήτω ο καπιταλισμός. Με τη βοήθεια πάντα των καθεστωτικών μ.μ.ε, η κοινωνία αποπροσανατολίζεται και τρομοκρατείται με σενάρια για βόμβες, πολυβόλα, Αλ Κάιντες και «βεντέτες Μ.Α.Τ- αναρχικών». Κάπως έτσι, οι Γ. Καλαϊτζίδης, Π. Καρασαρίνης και Π. Ασπιώτης βρέθηκαν να κατηγορούνται (βάση του τρομονόμου) για όλες τις μολότοφ που ρίχτηκαν απ' το 1998 ως το 2005. Εφτά χρόνια τρίποντα δηλαδή! Κάπως έτσι πάλι στ' όνομα της "πάταξης της (ισλαμικής αυτή τη φορά) τρομοκρατίας", δεκάδες πακιστανοί μετανάστες απαγάγονται από ελληνικές και ξένες μυστικές υπηρεσίες και δε τρέχει κάστανο...

Παρόλα αυτά, κομμάτια της κοινωνίας ακόμα αντιστέκονται. Ε, κάτι έπρεπε να γίνει και μ' αυτούς. Το παγόβουνο είναι έτοιμο αλλά χρειάζεται και τη κορυφή του. Το όνομα αυτής: εθνικισμός. Εδώ τα μήντια ξεσαλώσανε. Τι θάνατη ελληνική ψυχή, τι λεβέντικο ελληνικό dna, οι έλληνες είναι οι πιο δουλενταράδες, οι πιο γλεντζέδες, οι πιο θερμοί εραστές (για αυτό έρχονται εδώ τόσες κοπέλες απ' την ανατολική Ευρώπη;). Το ιδεολόγημα υπήρχε, όπως επίσης και οι εκφραστές του. Αλλά όσο να είναι, αλλιώς είναι να βγαίνεις στο δρόμο με τη σβάστικα κι αλλιώς με την ελληνική σημαία. Μ' όλη αυτή την προπαγάνδα έψησαν κόσμο. Ο κάθε φραπεδόβιος φοιτητής, εργάτης-ρουφιάνος του αφεντικού, καταπιεσμένη εξυπηρετική υπάλληλος με το χαμόγελο στο στόμα, χαπάκιας χουλιγκάνος που μένει μέχρι τα σαράντα του στο σπίτι της αθάνατης ελληνικής οικογένειας, ένοιωσε εθνικά υπερήφανος. Υπερήφανος για την Παπαρίζου, τον Ρουβά, τον Κεντέρη, τον Ζαγοράκη, τον Ρεχάγκελ (κι αυτός έλληνας είναι...), όλους αυτούς που θα 'θελε να συναναστρέφεται, όλους αυτούς που αποτελούν την ενσάρκωση του greek dream. Ελλαδάρα και τα μυαλά κομπόστα! Έτσι τα σώματα ασφαλείας της Ελληνικής Δημοκρατίας έχοντας ενισχύσει τους καραφλο

ηλίθιους -εξασφαλίζοντας την κοινωνική συναίνεση- τους αμόλησαν να συνδράμουν το έργο τους. Το ότι επέλεξαν να επιτεθούν σε στέκια, καταλήψεις, συντρόφους και μετανάστες δεν είναι καθόλου τυχαίο. Κλείνει η παρένθεση.

Κατά το Σεπτέμβρη οι φασίστες της Χρυσής Αυγής αποφάσισαν να οργανώσουν πανευρωπαϊκό κάμπινγκ γι' αυτούς και τους ομοϊδεάτες τους. Το διαφήμισαν, ανακοίνωσαν όλες τις ατραξιόν αλλά τα χάλασαν στην τοποθεσία. Στην αρχή έλεγαν στον Μελιγαλά, μετά στη Λαμία, μόνο στα Ίμια δεν είπαν. Σε πολλές περιοχές υπήρξε τέτοια αντίδραση του κόσμου που ακόμα και γνωστοί ακροδεξιοί νομάρχες και τοπικοί άρχοντες αναγκάστηκαν να προβούν σε δηλώσεις του τύπου «είναι ανεπιθύμητοι», «δε τους θέλουμε» ακόμα και για την απαγόρευση της συγκέντρωσης. Έτσι άρχισε ένα κρυφτούλι και οι φασίστες (φοβούμενοι για αντισυγκεντρώσεις από αντιφασίστες) άλλαζαν τοποθεσία και ημερομηνίες σχεδόν κάθε εβδομάδα. Σαν απάντηση σ' όλα αυτά, οργανώθηκαν πορείες στην Πάτρα και στην Καλαμάτα με παράλληλη αντιφασιστική δράση. Στο τέλος, αφού είδαν και αποείδαν, οι χρυσαυγίτες και οι φίλοι τους αποφάσισαν να κάνουν πορεία στην Αθήνα, έτσι για την τιμή των όπλων (για να μη γίνουν εντελώς ρόμπα δηλαδή). Στις 17.9.2005 μαζεύτηκαν καμιά πενηνταριά από δαύτους στα γραφεία της Χ.Α και με τη συντροφιά των διμοιριών των ΜΑΤ ετοιμάστηκαν για τη βόλτα τους. Όμως διάφορες συλλογικότητες είχαν κανονίσει αντισυγκεντρώσεις κλείνοντας την Πατησίων για πολλές ώρες. Τελικά η πορεία τους δεν έγινε και τα φασιστάκια το φύσαγαν και δεν κρύωνε για τη νέα ήττα που φάγανε. Άλλα πίσω έχει η αχλάδα την ουρά...

Την Κυριακή 25.9.2005 εκμεταλλευόμενοι ξανά άλλη μια εθνική φιέστα (την κατάκτηση του euro basket) καμιά εικοσαριά εθνοπρεζάκηδες επιχείρησαν να επιτεθούν στη Villa Amalias. Αφού αποκρούστηκαν με επιτυχία καβατζώθηκαν στην πυλωτή μιας πολυκατοικίας απέναντι και για 20 περίπου λεπτά παρέμειναν φωνάζοντας συνθήματα, περιμένοντας όπως φάνηκε τις διμοιρίες των ΜΑΤ, οι οποίες παρατάχτηκαν δίπλα τους και τους σιγοντάριζαν με βρισιές και απειλές προς τους καταληψίες. Ακόμα κι όταν οι φασίστες αποχώρησαν, οι ματατζήδες παρέμειναν και συνέχισαν τις προκλήσεις, αυτή τη φορά σε συντρόφους που κατέφτασαν για συμπαράσταση στην κατάληψη. Σαν απάντηση, την 1.10.2005 πραγματοποιήθηκε πορεία στη γύρω περιοχή με κεντρικό σύνθημα (τι άλλο;) ΜΠΑΤΣΟΙ-ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΟΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ. Εν τούτοις η ιστορία επαναλαμβάνεται. Στις 7.10.2005 οι ναζήδες ξαναχτύπησαν την κατάληψη Λέας Καραγιάννη, ρίχνοντας μολότοφ και υποχωρώντας στα σκοτάδια απ' όπου ήρθαν. Τις επόμενες μέρες γίνεται συγκέντρωση αντιπληροφόρησης έξω από τη κατάληψη. Άραγε όλα αυτά να είναι τυχαία; Τα συμπεράσματα δικά σας.

Έχουμε και λέμε: Παναγιώταρος, Χρυσή Αυγή, Γαλάζια Στρατιά, μαχαιροβγάλτες τύπου Ρουμελιώτη, μπλουζίτσες στο Μοναστηράκι, μαζικές συλλήψεις στα Εξάρχεια, «βεντέτες ΜΑΤ-αναρχικών», μπάτσοι που αλωνίζουν και ασφαλίτες που πυροβολούν μέσα σε πανεπιστημιακούς χώρους (πάλι καλά που υπάρχει το άσυλο...), τρομονόμοι-τρομοκάμερες, επιθέσεις σε ελεύθερους χώρους και ανθρώπους, απαγωγές μεταναστών...Σαν πολλά και πολύ οργανωμένα δεν είναι όλα αυτά; Όλοι στην κατάλληλη θέση την κατάλληλη στιγμή. Έχουν καλό timing ή μήπως τελικά πράγματι δουλεύουνε μαζί;

Στις 19.11.2005 αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και αντιφασίστες επιτίθενται στα κεντρικά γραφεία της Χρυσής Αυγής στην οδό Σολωμού προκαλώντας υλικές ζημιές. Οι φασίστες που ήταν μέσα πυροβολούν αδιακρίτως με καραμπίνες, τραυματίζοντας με σκάγια αρκετά άτομα. Τα Μ.Α.Τ που σπεύδουν στην περιοχή επιτίθενται στους αντιφασίστες αγνοώντας επιδεικτικά το γεγονός ότι οι ναζήδες πυροβολούσαν. Έπειτα από εντολή εισαγγελέα, μετά από αρκετές ώρες, διεξάγεται έρευνα στα γραφεία όπου βρίσκονται τέσσερις μολότοφ. Ούτε ίχνος των όπλων. Φαίνεται ότι πρόλαβαν να τα απομακρύνουν. Άλλωστε χρόνο είχαν. Τη 1.12.2005 ο «φύρερ» γ.γ της Χρυσής Αυγής Ν.Μιχαλολιάκος ανακοινώνει την "αναστολή της λειτουργίας" της οργάνωσης. Ο ίδιος προσχωρεί στην Πατριωτική Συμμαχία. Με συνέντευξη του στη χουντοφυλλάδα Ελεύθερος Κόσμος υπόσχεται απαντήσεις...

Οι απειλές του δεν άργησαν να υλοποιηθούν: στις 9.12.2005 φασίστες επιτίθενται με μολότοφ και αεροβόλα όπλα στο Ελευθεριακό Στέκι «Πικροδάφνη» στο Μπραχάμι, κατά τη διάρκεια προβολής ταινίας. Μια συντρόφισσα τραυματίζεται ελαφρά. Στις 4.1.2006 εισβάλλουν στο Στέκι της (κατά τ' άλλα αστυνομοκρατούμενης) Παντείου - όταν δεν υπήρχε κανένας σύντροφος- και προκαλούν σοβαρές υλικές ζημιές. Στις 28.1.2006 ομάδα φασιστών αποπειράται να επιτεθεί με μαχαίρια και αεροβόλα στην κατάληψη Santa Barbara στα Άνω Πατήσια αλλά αποκρούεται...

Όμως οι δολοφονικές-ρατσιστικές επιθέσεις δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο των δηλωμένων νεοναζί. Ο εθνικισμός έχει φωλιάσει μέσα σε μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας δηλητηριάζοντας τα. Στις 5.1.2006, μετά από παρεξήγηση σε μπαρ του Ρεθύμνου μεταξύ παρέας αλβανών και μιας παρέας ελλήνων, ο ένας από τους έλληνες συνοδευόμενος απ' όλο του το σόι και δυο-τρεις φίλους του εισβάλλουν στο σπίτι ενός δεκαεφτάχρονου αλβανού. Ξυλοκοπούν τον άρρωστο πατέρα του και σκοτώνουν τον ίδιο με 17 μαχαίριές. Όσα και τα χρόνια του... Κάποιοι κανίβαλοι ελληνάρες, μέλη της τοπικής κοινωνίας έσπευσαν να υπερασπιστούν το «άξιο τέκνο» τους, αποδοκιμάζοντας όσους συγκεντρώθηκαν στη διαδήλωση-μεταφορά του φέρετρου στο πλοίο για την Αλβανία αποδεικνύοντας περίτρανα ότι το αυγό του φιδιού εκκολάπτεται ακόμα στο ζεστό κόρφο του πατριωτισμού

**ΚΡΑΤΙΚΕΣ-ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ
ΚΟΡΑΚΙΑ ΤΩΝ ΜΜΕ
ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΠΑΝΤΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΑΣ!**

VILLA AMALIAS

ΥΓ: Ας μη ξεχνάμε το ρόλο των μ.μ.ε στην καλλιέργεια του εθνοπατριωτισμού όπως επίσης και στο κλίμα τρομοϋστερίας. Το τελευταίο διάστημα και με αφορμή κάποια γεγονότα (ληστεία στην Εθνική Τράπεζα στις 16.1.2006, ξυλοδαρμός του Χ.Πολυζωγόπουλου στις 31.1.2006) τα κανάλια και οι εφημερίδες έσπευσαν να αναμασήσουν όλα τα ασφαλίτικα σενάρια στοχεύοντας έναν ολόκληρο πολιτικό-κοινωνικό χώρο. Άραγε κραυγάζουν άναρθρα, προετοιμάζοντας το κλίμα για μια επερχόμενη επέλαση;

ΚΡΑΤΙΚΟΙ-ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΟΙ
ΤΡΑΠΕΖΟΚΟΙ
ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ
ΕΔΩ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ
Vella Armutis

οδός αχαρνών 1/10/05

